

[Sønderby]

Når nu hr. Knud Lind har læst det her og hørt debatten her i dag, kan det være, vi kan blive fri for de lange, gamle grammofonplader, hr. Knud Lind har brugt.

Knud Lind (FP):

Jeg må ærligt talt sige, at det virker mere og mere som Sartres »Lukkede Døre«.

Først fremsætter den tidligere regering, som Venstre og Konservative var med i, et lovforslag. Så fremsætter SF nøjagtig det samme lovforslag og henviser i øvrigt til de bemærkninger, de forskellige ordførere er kommet med om det tidligere lovforslag. Så undsiger man det via den radikale miljøminister. Det er realiteterne.

Og så taler man om, at vi nærmest misbruger tiden herinde. Hvem er det, der misbruger tiden herinde? Det kan vist kun være de folk, der oprindeligt har fremsat det her lovforslag og bagefter ikke ønsker at stå ved deres egne ord, og det er det, Venstre og Konservative ikke ønsker.

Jeg kan sige for Fremskridtspartiet, at vi ikke ønsker at medvirke, det har vi heller ikke gjort tidligere, til det her plagiatforslag, for det er det. Vi ønsker at hjælpe miljøministeren med at overholde det løfte, ministeren har givet tidligere, nemlig at holde en lovpause. Det har knebet gevaldigt, i hvert fald i dag.

I øvrigt skal jeg bemærke, at lovforslaget indeholder tolv ministerbeføjelser af mere eller mindre diffus karakter.

Jeg synes ikke, det er nødvendigt, at SF på den måde forsøger at animere ministeren til at lave nye forslag. Det går desværre alt for godt i forvejen.

Når man taler om at misbruge Folketingets tid, er det her lovforslag faktisk et godt eksempel. Forslagsstillerne ved jo godt i forvejen, at de ikke vil få noget ud af dette plagiat. Fremskridtspartiet anerkender SF's demokratiske ret, men må samtidig spørge sig selv: Er det toppen af SF's, af hr. Leif Hennings politiske formåen, så står det faktisk skralt til i SF. Jeg kan godt forstå, at man bruger dette som en slags drilleri, men som renlivet politisk arbejde er det ikke meget værd.

Jeg vil godt sige her til slut, at man faktisk kan komme til at savne VS, når man ser et plagiatforslag som det her. VS var i stand til at lave selvstændige forslag. Det er, som jeg siger: Man skal have hængelås på papirkurvene. Der

kommer nogle og piller forslagene op, så snart de er røget derved. At de, der har smidt dem i papirkurvene – det er Venstre og Konservative – så ikke vil stå ved dem, er en helt anden situation, og hvis det er formålet at få naglet dem fast til deres tidligere erklæringer, så er lovforslaget reelt nok.

Marianne Jelved (RV):

For at udnytte ressourcerne bedst muligt har jeg valgt at bruge min ordførertale fra sidste gang (Folketingstidende 1987–88, 1. samling, sp. 6382):

»Det er et vigtigt miljø- og ikke mindst kulturpolitisk skridt, der tages med disse to sammenhængende lovforslag. Det er også et overordentlig ambitiøst projekt at registrere alle bygninger fra før 1940 med henblik på at sikre bevaringsværdige bygninger og miljøer.

Det er vigtigt, at vi får skabt rammer og muligheder for disse bevaringshensyn.«

Og så springer jeg lidt. Det er netop det, der var spørgsmålet dengang for Det Radikale Venstre: at skabe de rigtige rammer og muligheder, dvs. de metoder, man skal anvende for at varetage de bevaringsmæssige hensyn, vi gerne vil varetage.

»Heldigvis er interessen og forståelsen for at bevare miljøer blevet større i almindelighed.« Det Radikale Venstre mener ikke, »at vi skal bevare alt for enhver pris, men vi skal vurdere det bevaringsværdige set i en helhed og ikke kun i enkeltelementerne.

Gennemførelse af dette ambitiøse projekt er for en væsentlig dels vedkommende pålagt kommunerne. Bevaringsværdige områder skal afgrænses og indgå i kommuneplanlægningen, og pligten til at udarbejde lokalplaner bliver skærpet.

Kvaliteten og dermed resultatet af disse omfattende registreringer skal være god nok, for at det skal føre til et ordentligt resultat. Vi mener i Det Radikale Venstre, at kvaliteten af materialet afhænger af den måde, hvorpå registreringer lægges til rette i kommunerne« – jeg understreger: Den måde, hvorpå registreringen tilrettelægges – »og den afhænger også af, i hvilket omfang vi får kommunerne engageret i opgaven. Vi mener, der er tale om en opgave, som kommunerne nu bliver nødt til at prioritere højere, end det hidtil sket.«